

Завжди й довіку. Том 1. Приспаний принц: роман

Стелла Так

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — О. Є. Гладкий

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Пролог

Колись за давніх-давен початок закохався в кінець. І дехто каже також, що сонце закохалося в місяць, світло в темряву, добро у зло, а все — у ніщо.

Обоє мали стільки ж імен, як і облич, хоча зазвичай звали їх Королем Сонця і Королевою Ночі. Вони любили одне одного всім серцем і правили як перші боги над світом, повним чудес — величним і водночас неприборканим та наповненим хаосом. Тривало це недовго, тому що з хаосу родилися нові боги й богині. Першою була жінка, яка, здавалося, виросла з самої землі, і разом з нею прийшов Батько Небо.

Мати Земля була ніжна й ласкава — голос гармонії серед моря хаосу, хоча й бувала часом несамовитою та дикою, і трясла тоді світом у своєму гніві. Батько Небо навпроти неї був невимовно мудрий, його думки безмежні, а воля несхитна, хоча пиха його й високодумство були такі ж неосяжні, як і сам круговид.

Обоє, на перший погляд, були цілком протилежні, та все одно існували в ідеальній гармонії одне з одним.

Після них прийшла дівка з очима, наповненими безмежжям, та волоссям, зітканим із золота. Коли вона сміялася, сходило сонце, а коли бачила сні, місяць гладив її по щоках. Король Сонця і Королева Ночі полюбили її всім серцем, і відтоді називали діву Сестрою Часу. Світ став спокійніший, втихомирений богами, а хаос був переможений майже. Але лиш майже.

Востаннє хаос збурився і повстав. Земля захиталася, гори вивергнули вогонь у небо. І разом з бурею й дощем прийшов також останній з богів. Хаос згас у холодному серці, яке відтоді билося в грудях Брата Долі.

Коли хаос був нарешті приборканий, життя могло далі буяти на землі, і тому сталося так, що перші люди почали заселяти світ. Боги чудувалися тому, що хоча люди були скінченні, на противагу їм, і

життя їх тривало не довше від змигу ока, вони все одно могли те, що було не під силу богам: народжувати життя. Діти виростали у жінок і чоловіків, жінки ставали матерями, а чоловіки — батьками. Сміх дітей був наче солодка музика у вухах богів.

Сповнившись цікавістю, боги змішалися з людьми, і це означало те, що дітей, які припали їм найбільше до серця, вони наділяли магією, щоб потім випробувати їх. Ті, хто витримував ці проби, здобували ласку богів і разом з нею, крім магії, багатства й земель, також дар безсмертя. Так зібралися ці улюбленці у дворах під орудою богів — перші роди шляхетних, які ввійшли пізніше в підручники історії як перші казкові сім'ї.

Люди були щасливі, світ був повний магії та чудес, і боги правили в той час у гармонії. Їхнє буття не мало кінця. Жоден із них не знав смутку чи горя. Вони були щасливі. Принаймні більшість з них.

— Я так і знала: Королева Ночі була сумна! — вирвалося мимоволі з мене.

— Тсс, перестань же перебивати, Райн, — прошипіла до мене Фіона, і легкий літній вітерець розвіяв чорне волосся їй по плечах.

Хоча у свої дванадцять Фіона була на п'ять років старша від мене, вона весь час запевняла, що ми на вигляд як близнята. Але це було не так. Шкіра Фіони була куди світлішою від моєї, тому що вона проводила за навчанням більше часу в бібліотеці. Як і мають усі великі дівчата, говорила зазвичай бабуса. Але я не була великою дівчинкою. Принаймні з погляду бабусі. Волосся Фіони було довге й рівне, а моє куйовдилося весь час, і відколи мій кузен Авері приліпив у нього жувальну гумку, воно стало таке коротке, що лоскотало вуха.

Як на мене, у нас із Фіоною було подібне лише одне — наші очі. Вони були сині. Так само, як очі мами, і тітки Ліллі, і бабусі. Вважають, що в тітки Пенсі очі також були сині. Але відколи... я не

знала напевне відколи, тому що мама й інші завжди мовчали про це. Та позаяк Авері, мій кузен та її син, жив разом з нами, скільки я себе пам'ятаю, вона, напевно, зникла дуже, дуже давно.

— Діти, прошу вашої уваги! — бабуся поклала книжку казок і суворо до нас закліпала. Вона сиділа на старій лаві під старою яблунею перед нашим будинком. Своїм довгим носом і колючим поглядом бабуся нагадувала мені ворону. Тільки таку, що навівала страх.

— Райн увесь час заважає, — накинулася на мене Фіона.

— Це ніяк не правда, — огризнулася я, і від люті мені пропекло вогнем щоки. — А історія ця нудна. Ми вже чули її мільйон разів. Щонайменше!

— Ти така дитина, — прошипіла Фіона і закинула довге волосся собі за спину. Метелик запурхав навколо неї. Усе живе любило Фіону. Метелики завжди пурхали навколо неї. Як над квіткою. Отруйною, щоправда, квіткою. Я блимнула на неї очима.

— Годі вже, — сказала бабуся, і ми вмиль позмовкали, почувши суворий тон у її голосі. Вона поправила свої круглі лінзи, і золота оправа зблиснула у сонячному світлі. — Фіоно. Такій юній дамі не личить втрачати терпець і підносити голос.

— Але ж Райн щойно...

— Райн, — перервала її бабуся, а тоді просвердлила мене таким пронизливим поглядом, що я опустила плечі. Погляд бабусі був завжди неприємно важкий. — Райн треба навчитися слухати. Хоч ти і знаєш вже ці історії, та ще їх не розумієш.

— Я розумію їх дуже добре, — мовила непокірно я, і Фіона щипнула мене нелюб'язно за ногу. Коза.

— Ну, якщо так, то можеш повертатися в дім. Я впевнена, що Авері зрадіє твоєму товариству.

— Ні. — Я примружилася і стала теребити нитку, що стирчала з моєї білої сукні. Висока трава лоскотала голі ноги. Моє ліве коліно

було подерте, відколи я спробувала вилізти на яблуню вище від Авері. — А чому Авері не пускають ніколи на уроки історії? Думаю, він радо посидів би з нами.

Бабуся насупила чоло і цокнула язиком.

— Авері — Гантер.

— А хіба це погано?

— Він такий, як його батько. Тоді як ми, ми — Вайти.

Як завжди, коли бабуся казала це, щось таке набігало їй на обличчя, від чого перехоплювало дух. Тоді я почувалася важливою.

— Ми є носіями могутньої й прадавньої спадщини. Ми походимо з перших казкових сімей, яких самі боги наділили магією й безсмертям. У наших жилах тече блакитна кров, прадавня кров, могутня кров. Ми та інші казкові сім'ї є останніми спадкоємцями справжньої магії. Фіоно? — Її погляд просвердлив очі моєї сестри, і вона випростала свої тендітні плечі. — А хто були ті перші казкові сім'ї, які отримали дари богів?

— Тих людей, що подавали найбільші надії, боги наділили магичними дарами і піддали важким пробам. Ті, хто успішно ці проби витримав, здобули прихильність богів і були благословенні безсмертям, а крім нього, ще й землями та багатством. Скільки саме їх було, вже ніхто не знає, тому що багато казок загубилося з плином часу, але кілька найбільших шляхетних двірських родів були сім'ями з таких казок: «Попелюшка», «Рапунцель», «Білосніжка», «Жаб'ячий король», «Приспана красуня», «Біляночка й Руженочка», «Різношерстка», «Шість лебедів», «Король Дроздобород», «Стоптані черевички», «Принцеса-гусівниця» і «Три листочки від змії».

— Але до слова... просто хочу переконатися. — Бабуся обернулася до мене. — Райн? Носіями якої спадщини ми досі є?

— Ми походимо з сім'ї Білосніжки, — відповіла я, наче стрелила з пістолета.

— Правильно, — сказала вона, і гордість промайнула в її очах.

— Нашою праматір'ю була Білосніжка. Вона стала однією з наймогутніших придворців, витримавши три важкі проби. Якими були ці проби, Райн?

Нервуючись, я скоса глянула вниз на Фіону, яка всміхалася так само, як зазвичай це робила бабуся, коли вважала співрозмовника дурником, але була занадто ввічлива, щоб сказати про це вголос. Але я блимнула на неї очима і відповіла:

— Її отруїли гребінцем, здушили корсетом, і під кінець вона вдавилася яблуком. Після того, як вона витримала ці проби, її прийняли у двір богів.

Усе пішло, як по маслу. Слова «здушити» мене навчив Авері.

Фіона стисла губи, а тоді засміялася підкреслено дружньо і погладила мене по голівці:

— Молодець, Райн.

— Не чіпай, — сказала я, стягнувши її руку зі своєї голови.

— А що таке? Я ж тебе тільки похвалила.

— Ні, ти просто з мене смієшся.

— Діти! — крикнула бабуся і гостро подивилася на нас, аж поки ми двоє не відсунулися одна від одної. Бабуся зітхнула, а тоді заговорила далі: — Хто може мені?..

— Бабцю? — перебила її я, і бабуся зітхнула знову.

— Що таке, Райн?

— Який дар отримала Білосніжка від богів? — спитала я, майже затамувавши дух.

Бабуся усміхнулася, і тонкі зморшки проступили їй навколо рота, які, однак, були м'якшими, ніж усі її решта. Майже по-змовницьки вона сказала:

— Її наділили даром чистого серця.

Розчарування змусило мене знову прикусити губу.

— І все?

— Що значить, і все? Чого ти ще сподівалася? — спитала в мене роздратовано бабуся.

— Я чекала чогось магічного, чогось супер, — сказала я, і бабуся поглянула на мене так, ніби я поклала їй у суп жабу.

— Супер, — вона повторила це слово з такою зневагою, яку приборігала хіба що для демократії.

— Моя люба дитино, дар чистого серця неймовірно могутній. Її душа була така чиста і бездоганна, що навіть отрута королеви не подіяла на неї, а своєю сердечністю й добротою вона орудувала так само вправно, як і мечем, і завдяки цьому змогла здолати навіть сон смерті. Цей дар недооцінювати не можна. Вона витримала всі випробовування, які випали їй, і тому стала одним з найвідоміших казкових персонажів усіх часів. І ми, жінки Вайт, є носіями цієї спадщини. Цей дар ще й досі дрімає в нас, хоча від магії в цьому невідрадному світі не залишилося майже нічого. Ми — останній її доказ. Одна з нечисленних казкових сімей, які ще не вимерли. І на нас лежить обов'язок зберегти свій спадок. Сподіватися, що боги дадуть нам нові випробовування, щоб ми довели свою силу, і слава про казкові сім'ї розійшлася по світу знову.

Губи Фіони вигнулися від гордості, але очі водночас опустилися так, що її вії торкнулися щік.

— Я зроблю все, що можливо, щоб бути гідною нашої спадщини, бабуся.

— На це я сподіваюся, — відказала та і простягнула їй книжку.
— Чи хотіла б ти читати далі, дитино?

...

Далі — у повній книжці «Завжди й довіку. Том 1. Приспаний принц: роман».
nashaknyga.com.ua